

պիսի ակնարկութեամբ գրել զորս ոչ դը պիտի ըմբռնէ . լաւագոյն չէր արդեօք և աւելի բնական պահել զանոնք ի սրտի :

Եւ գարձեալ Պ. Տոնէլլիի առաջ բերած ակնարկութիւնքն բողորովին տարօրինակ ծածկագրութեամբ է և ըստ ամենայնի տղայական : Եւ նոյն իսկ իրեն առաջարկած թուաբանական բանից կուտայ կութիւնքն քննողք (յորս է և Նիքօլսըն) կ'ըսեն թէ բողորովին անտեղի է այս կարծիքս, մանաւանդ թէ զայն պաշտպանող հեղինակին հակառակ հետեւութիւնք առաջ կու գան այնու :

Ա Ռ Ա Կ Ք

ՍԻՐԱՄԱՐԳ ԵՒ ՍՈՒԱԿ

Կը գովէր մի Սիրամարգ
Իւր աշագեղ փետուրներ .
Շըփանալով և Սոխակ,
« Անոյշ կ'երգեմ ես », կ'ասէր :
— Թէպէտ ինքզինքը գովել
Խելօք անձի չէ վայել,
Այլ այդ փոքրիկ թերութիւն
Կը գըտնաս մօտ շատերուն : —
« Գեղեցկութիւն, ցոյցք և փայլք,
Կ'ասէր յոխորտ Սիրամարգ,
« Ամէն ձիրքէ են գերագոյն » :
Պընդէր Սոխակն, « Անոյշ լեզուն,
« Երգ, եղանակ քաղցրալուր՝
« Ունին մեծ յարգ ընդհանուր » :
Մինչդեռ սորա վիճէին,
Հասաւ գիշեր մը թագին :
Խաւարին մէջ անտես մընաց Սիրամարգ,
Մինչ Սոխակին երգոց անոյշ եղանակ
Դեռ ևս երկար ներդաշնակ
Հընչէր և տայր արձագանգ :

Արտաքին փայլք, գեղեցկութիւն
Շուտով կ'անցնին, դառնան չիք .
Մինչ տաղանդին և հանճարոյն
Մընան'նդ երկար արգասիք :

ՎԻՏԱԼԻՍ